

**Съществува ли
Бог?**

Съществува ли Бог?

Сайед Хамедулах Нусрат Паша – град Рабвах, Пакистан

Цялата религиозна концепция се основава на вярата, че съществува Всевишно Същество, което заслужава да бъде почитано – същество наричано Бог. Ако има Бог, то ние ще трябва да признаем, че религията е нещо като философия. Всъщност, ще трябва да признаем, макар и неохотно, че религията не е нищо повече от философия основана на измама. Откритите Свещени Книги ще бъдат просто едни летописи създадени от хората, а пророците ще бъдат понижени до едни амбициозни философи, които желаят да властват над хората. От друга страна, ако Бог съществува, ако има Всевишно Същество, което ни е създало, което се грижи за нас и контролира съдбите ни, ще трябва да признаем съществуването Му, да опознаем качествата Му, да Му се подчиним и да създадем връзка с Него, както Той повел ява.

Фактът, че човешката душа, или ако искате човешката психика, жадува за това непознато, Върховно Същество и е заинтригувана от най-малкия намек, че то е реалност, говори за една празнота в човешката душа, която може да бъде запълнена само от информация за това Същество. Търсенето на Основната Истина или Абсолютната Истина интригува хората от незапомнени времена. Това е един въпрос, на който най-великите човешки умове са се опитвали да дадат отговор през вековете. Каква е Абсолютната Истина, по отношение на която всички други истини са относителни? Коя е Абсолютната Константа, във връзка с която всички други истини са просто едни променливи? Какво е предшествовало съществуването и какво ще продължи да съществува след Края на Времето? Чудим се дали тази натрапчива мисъл, това любопитство, е нещо случайно

или е нещо, което е заложено в човешката душа преднамерено. Възможно ли е човешката душа наистина да има Създател, който е избрал да я 'програмира' така, че винаги да търси своя Създател? Ако на човешката душа и е заложено да търси Бога, логично следва, че тя няма да намери покой, докато не Го намери.

Коранът ни представя интересен диалог между Бог и човешката душа. Според този диалог, Бог попитал всички човешки души „Не съм ли аз твоя Господар?“ (Глава 7:173) Човешката душа отговорила „действително“ (Глава 7:Стих 173). Това естествено не означава, че всички души са били събрани и директно попитани от Бог. Това просто значи, че всяка човешка душа поотделно потвърдила, че Бог е нейният Господар и че това свидетелство ѝ е присъщо.

Също толкова интересно е да отбележим, че човешката душа има вградено чувство за морал. Сред многото нива на морала, най-основното е това, което наричаме съвест. Това е вродена човешка способност, с която всички хора, независимо от религиозните си убеждения, са благословени. Дори детето

на атеисти, родено и отгледано в среда без Бог, притежава вроденото чувство за това кое е правилно и кое грешно. Дори дете, което няма представа какво е това религия, е доволно когато върши морално добри дела и изпитва вина, когато върши грешни такива. Това е морал, независим от съзнателно избраните религиозни ценности. Може да го определим и като морален стандарт, независим от съзнателната вяра в Бог. От къде идва това чувство за морал? Със сигурност не и от естествения подпор.

Можем логично да заключим, че именно Бог е пожелал да бъдем благословени със съвест, която да действа дори без да вярваме съзнателно в Него. По волята на Бог, тази съвест изпълнява ролята на скрит в сърцата ни водач, който ни поздравява за извършените морално добри дела и ни укорява за грешните такива. В Корана тази съвест е наречена „самоосъждащата се душа“ (Глава 75:Стих 3). Следователно, тъй като наистина е възможно да съществуват морални стандарти независими от съзнателната вяра в Бог, вроденото чувство за морал ни въвежда на мисълта,

че то съществува благодарение на нечия воля – волята на Бог.

Религията помага на човек във всички фази на морално пречистване. Тя създава у човек чувството за Божия съвест. Точно тази Божия съвест издига човешкия морал до по-високи нива. По този начин религията доразвива вроденото във всеки човек чувство за морал. Тя надгражда човешката съвест. Така Божията съвест постепенно се превръща в истинска, ценна връзка между човека и Бога.

Що се отнася до стремежът на човешката душа към спокойствие, в Корана четем, „Онези, които вярват и чиито сърца намират утеха в паметта за Аллах.” (Глава 13:Стих 29). Тези думи намекуват, че човешката душа ще намери покой само ако помни Бог. Думата „алаа” използвана в този стих [Глава 13:Стих 29], която значи „внимавайте”, подсказва, че човешката душа може да постигне спокойствие само и единствено чрез спомена за Бог. Всички други начини да се постигне душевен мир са обречени на неуспех.

Вярата в съществуването на такова Всевишно Същество – Същество, наречено Бог,

се подклажда от вродено ни желание да го открием и разберем абсолютната истина за човешката душа. Друга причина да вярваме в съществуването Му е факта, че в душата ни има празнота, която може да бъде запълнена само от това Божество и че човешката душа постига покой само чрез спомена за Него. В Корана четем: “ А също така и в самите вас. Нима тогава вие няма да прогледнете?” (Глава 51:Стих 22)

Основен източник на познания за човека винаги са били „надеждните свидетелски показания.” Ние, обаче, не можем да се докоснем до всичко в което вярваме. Голяма част от хората по света никога не са виждали с очите си Антарктида. А това е един цял континент, нещо съвсем реално. И все пак, никой не оспорва съществуването му. Няма никакви пречки да приемем съществуването на Антарктида тъй като има изобилие от свидетелски показания, които го доказват. Ето и един друг пример – пускаме телевизорите си и разбираме от новините, че е имало самолетна катастрофа в Гватемала. Без дори да сме видели самолета или самата страна, ние инстинктивно

приемаме новината за истина и съжаливаме за жертвите на катастрофата. Причината за това е, че вярваме на източника на информация. Пътниците винаги са разчитали на карти, за да намерят правилния път. Подведени от картите, някои от тях дори са изпадали в беда. Хората обаче продължават да възприемат картите и летописите като правдиви. Човешката раса е била посетена от над сто хиляди пророци и всички те са известни със своята трезва преценка и правдивост. Преди официалното му обявяване за пророк, всеки пратеник е бил възприеман като най-правдивия и най-разумния сред хората си. Чак след като се е обявил за пророк са започнали да го наричат лъжец. Пророкът, обаче, продължава с изключително постоянство да изпълнява мисията си, въпреки, че за него няма никаква материална изгода. Това е една изключителна черта в характера на всеки пророк. Нещо повече, призивите на пророка винаги са в опозиция на преобладаващите тенденции в съответните общества. Техния призив винаги ги прави непопулярни и са преследвани. Факта, че никога не са се отказали от убежденията

си, е вдъхновяващ и мотивиращ. Ето защо не можем да захвърлим с лека ръка свидетелствата направени от пророците и другите правдиви хора.

Всеки е запознат с явлението „причина – следствие.“ Там където има пушек, има и огън. Никой не оспорва това, дори и да не виждаме самият огън. Във всеки един момент от живота ни усещаме силата на гравитацията, въпреки, че не можем в действителност да видим гравитационните сили. Това, което виждаме е само ефектът от тях. По същия начин ефектът на магнита върху метален обект е нещо обичайно. Това, което виждаме и усещаме е ефекта на магнитното поле, докато самата сила остава невидима. Въпреки това, не оспорваме силата на гравитацията и магнетизма. Съществуват много неща, които са признати по метода на дедукцията и за които няма директно доказателство. Всъщност, именно способността да стигаме до заключения на базата на предположения е това, което ни помага да напредва в научните открития. Чрез такава дедуктивна логика, неотдавна учените откриха съществуването на „тъмната

материя,” която изпълва Вселената. Тъмната материя не може да бъде възприета от петте човешки сетива и все пак в съществуването ѝ има много смисъл. Нещо повече, отричането или игнорирането ѝ оставя много пропуски в разбирането ни за Вселената. Хората търсят улики и с тяхна помощ стигат до заключения, които им помагат да достигнат по-високо ниво на разбиране и прозрение. Точно тази жажда за знания помага на хората да извървят пътя от постулат до хипотеза, от хипотеза до теория и от теория до удостоверение чрез личен опит. Това е така не само по отношение на науката, но и по отношения на вярата в Бог.

Съществуването на Вселената или Космоса, нейното зараждане, нейната последователност и организация и нейната приказно удивителна архитектура, подсказват на всеки разумен човек, че наистина съществува Създател и Ръководител на това чудо на науката и произведение на изкуството. Изключително интелигентната структура на Вселената намеква за наличието на интелигентен Създател. За съществуването на интелигентен Ръководител,

пък, говори изключителната ѝ методичността и неизменните ѝ закони. Космосът е един ефект, при това много красив, а ефектът предполага причина – единственият източник на тази красота – Бог.

От гледна точка на здравия разум, предположението, че малка дървена резба се е появила от само себе си би било прието за налудничаво. Вселената е толкова обширна, че ще са ни нужни почти двацет милиарда години да я обиколим (и то ако се движим със скоростта на светлината – 186 000 мили в секунда). Предположението, че тя също се е появила от само себе, със сигурност би било неразумно. Нещо повече, вероятността животът, в цялата си сложност, да се е зародил по случайност е едно върху десет на степен двеста. А вероятността случайно да се зароди интелигентност е безкрайно малка.

Всички ние трябва да вземем предвид факта, че интелигентен ‘отговор’ не може да се зароди от абсолютната празнота. Например, ако почукаме на една врата и никой не ни отвори, това не означава, че вътре няма никой. Възможно е да има някой

от другата страна на вратата, който не желае да отвори. Ако някой отвори обаче, няма как да отречем присъствието му. По тази логика, ако липсата на вяра не отрича съществуването на Бог, то наличието на такава безспорно доказва съществуването Му. Животът на пророците и последователите Му е изпълнен точно с такава вяра.

Всеки пророк има две основни характеристики – той е Пратеник на Боги същевременно Пророк на Бог. Като Пратеник на Бог, или както Коран го нарича „Расул“, задачата му е да предаде Божието послание на хората. Посланието може да бъде ново, доверено само на него, или такова, което е било разкрито в миналото на друг пророк. Като Пророк, или както Коран го нарича „Наби“, той е благословен с възможността да вижда бъдещето, чрез Божиите думи. На базата на тези слова той прави предсказания и за това е наречен Наби или пророк. Тези предсказания са и доказателството, че той наистина е Пратеник на Бог.

Ако направените предсказания се сбъднат, то това значи, че действително съществува източник, от

който идват предсказанията. Нещо повече, този източник действително знае неведомото. Пророкът нарича този свой източник „Бог“. Всички пророци правят предсказания. Ако вземе предвид, обаче, всички други аспекти на пророчеството, пророкът Мухаммад, Аллах да го благослови и с мир да го дори, превъзхожда всички други. Анализирайки неговите предсказания – Корана, откриваме стихове свързани със сътворението на Вселената и еволюцията на живота. Те ни разкриват факти, които със сигурност не са били известни преди 1400 години. Това са факти, които са били доказани съвсем наскоро. Очевидно е било невъзможно един необразован човек от 7-ми век AD, човек, който е живял в пясъците на Арабия и дори не е можел да си напише името, да е имал достъп до научни тайни, които са били разкрити от човечеството четиринадесет века по-късно.

Теорията за Големия взрив, наскоро направено научно откритие, е нещо, което хората преди 1400 години не са могли дори да си представят. Основата на теорията за Големия взрив е

следната: когато се е зараждала Вселената, общата ѝ маса е била ограничена в рамките на възможно най-малкия обем, тъй като не е имало никакви междуатомни или вътрешноатомни пространства. И след грандиозен взрив, тази безкрайно концентрирана маса експлодирала и така се е зародила Вселената, която познаваме днес. В Корана четем: „Нима невярващите не виждат, че небесата и земята бяха свързани заедно подобно на маса възли, когато Ние я развързахме?“ (Глава 21:Стих 31). Друг научно доказан факт е, че Вселената непрекъснато се разширява. Това също е сравнително ново научно откритие, което би било непонятно за човек от 7-ми век AD. В Корана, обаче, четем: „И Ние разслахме и земята и колко чудесно подготвяме Ние нещата!“ (Глава 51:Стих 49). Тези примера за „знаене на невидимото“ са само една

малка част от предсказанията направени в Корана. Наличието на тези предсказания навежда на мисълта, че някой, който „знае невидимото“ – Всезнаещ Бог, наистина съществува.

Бог не може да бъде възприет от човешките сетива, нито обяснен по пътя на логиката. Той е прекалено несравним и непостижим, за да бъде възприет от физическите ни сетива. Неговото съществуване и качества (и двете съизмерими с безкрайността), са отвъд човешкия разум и логика. Нашият ум има своите ограничения и едно от тях е, че не може да възприеме безкрайността. И все пак, би било неразумно и непрактично да отречем съществуването на нещо, което не може да бъде възприето от човешките сензори и което не може да бъде изчислено математически. Всички тези причини предполагат наличието на Бог.